

малко хвана да вика колкото са може: паритъ за пуяка, дѣдо попе! . . . да ти не е просто да ядешъ сиромашка мѣка! Попътъ ядосанъ, извика: тичайте подирѣ му и уловете го скоро че пакъ го прихвана лудостта. Ловили са онзи синъ? той на даде дългата и вече са необърна да поглѣдне назадъ.

Ето какво испащѣтъ проститѣ хора, думаше учителя на онія селени, които едни примирахъ отъ смѣхъ, а други са чюдехъ на прикаската му; защото до тогава тѣй не бѣхъ слушали таквизъ разговорки, нето пѣкъ слово Божіе. За това разумній момакъ подкачи първо разговора си съ тѣхъ отъ смѣшни приказки, като да възбуди любопитството имъ и да ги приготви за по-хубавото.

И тѣй полека-лека даскалчето сполучи да счеловѣчи онези хора и да имъ бжде съвършенъ учитель, когото слушахъ на драго сърдце и го почитахъ като свой наставникъ у всичко. Послѣ той ги учѣше на благонаравіе и законъ Божій, като имъ разказваше що е вѣра, що е Богъ, какъ трѣбва да са учимъ на добро и какви добрини излазятъ отъ науката и образованіето, що е народность и много други полѣзни работи имъ приказваше и тѣ го слушахъ. Селенитѣ обуравени зехъ да са свѣстяватъ и да са разбудѣтъ щото заприличахъ на хора; тѣ познахъ вече своето заблудеше и станахъ други; винаги вѣрни сговорни по мѣжду си обичахъ са като братя и никой никому зло не мислѣше, а сѣкога са радвахъ за доброто на ближнія си. Испървомъ сѣки са свенѣше отъ тѣхъ и нарѣдко да замрѣкне у селото имъ, а сега кой отдѣ идѣше сѣ за това село питаше и драго му бѣше да са сприкаже съ таквизъ хора. Съ една речъ тукъ не живѣяхъ вече диваци и безчеловѣчни звѣрове, но мирни, сговорни, страннолюбиви и почтенни Българе.

Цѣли петнайсетъ години този учитель прѣсѣдявъ това село, дѣто срѣщаше сѣкакви мѣчнотій и много прѣчки му са случавахъ, но той сичко тѣрпѣше юнашки и никога му недотѣгна; той са утѣшаваше съ